

Generaldebatten kom ligesom den efterfølgende behandling af de enkelte dagsordenspunkter til i betydelig grad at stå i den kommende verdenshandelskonferences tegn. Debatten blev flere gange afbrudt, for at de 75 sponsorer til u-landenes resolution vedrørende verdenshandelskonferencen kunne træde sammen. Ligeledes aflystes forhandlingerne i udvalget senere for at lade konferencens generalsekretær, dr. Raul Prebisch fremsætte nogle uformelle udtalelser til udvalgets medlemmer. Verdenshandelskonferencen kan formentlig med stor ret karakteriseres som en milepæl i den proces, der i FN's arbejde med u-landenes udvikling er blevet karakteriseret som „de store forventningers revolution“. Udviklingslandene har i høj grad sat deres forventning til, at handelskonferencen vil blive et redskab, som vil bane vejen for en løsning af en række af u-landenes økonomiske og finansielle problemer.

Disse forventninger havde også en dæmpende virkning på aktiviteten i 2. udvalg under denne plenarforsamling, idet det ved behandlingen af mange spørgsmål skiftevis fra udviklingslandenes og de udviklede landes side blev udtalt, at det ville være præjudicerende at tage afgørende beslutninger om spørgsmål, som enten stod direkte på verdenshandelskonferencens dagsorden eller dog i det mindste tangerede denne. En række spørgsmål blev derfor videreekspereret til behandling af verdenskonferencen.

Et andet karakteristisk træk ved generaldebatten, som også afspejlede de efterfølgende diskussioner i specialdebatterne, var de forskellige landes udtalelser om institutionsspørgsmålet, d. v. s. spørgsmålet om oprettelsen af nye institutioner eller organisationer. Fra u-landenes side — og oftest med støtte fra østbloklønderne — blev stillet krav om oprettelse af en række nye organer til løsning af foreliggende problemer. Fra vestlig side blev disse krav imødegået, idet disse lande ud fra devisen „evolution — ikke revolution“, foretrak at udbygge eksisterende organisationer og organer i fornødent omfang. For de vestlige lande kom også til, at de foreslåede nye organisationer hyppigst ville medføre betydelige belastninger af såvel arbejdsmæssig som finansiell art for disse lande.

Dette sidste punkt rører ved et tredje hovedtræk i den økonomiske generaldebat, nemlig spørgsmålet om finansieringen af de forskellige bistandsaktiviteter. På dette punkt prægedes debatten af de vestlige landes store tilbageholdenhed. Den amerikanske kongres' nedskæring med næsten 1 milliard dollars i efteråret 1963 af bevillingsforlaget til USA's udlændshjælp afspejlede i de amerikanske udtalelser og smittede også af på de andre større vestlige donorlandes indstilling. Disse landes faste svar blev, at de foreslåede aktiviteter måtte finansieres inden for de bestående økonomiske rammer, hvilket i praksis ville sige, at nye aktiviteter stort set måtte finansieres på bekostning af allerede etablerede aktiviteter. U-landene måtte selv opstille prioritetsordenen for de ønskede aktiviteter.

Den danske repræsentant i udvalget (*ambassaderåd fru Nonny Wright*) afgav den 16. oktober 1963 et dansk indlæg i 2. udvalgs generaldebat, i hvilket hun på linje med udenrigsministerens tale den 25. september i plenarforsamlingens generaldebat udtalte Danmarks tilslutning til FN's aktive bestræbelser for at fremme verdenshandelen, den industrielle udvikling og finansieringen af social og økonomisk infrastruktur.

I sit indlæg omtalte den danske repræsentant også den i det sidste tiår stedfundne økonomiske udvikling i Grønland, som havde stillet den danske regering over for en række typiske udviklingsproblemer og nævnte, at det var regeringens håb yderligere at fremskynde denne udvikling i indeværende tiår.

Den økonomiske udvikling i almindelighed og udviklingslandenes forhold.

Det økonomiske og sociale råds beretning.

(Dagsordenens punkt 12).

Under dette dagsordenspunkt drøftedes en række spørgsmål som var behandlet i ECOSOC's årsrapport for perioden 4. august 1962—2. august 1963. Der vedtoges endvidere en række resolutioner, hvis hovedindhold og baggrund er refereret nedenfor.